

Insändare till Ortodox tidning:

Om konciliernas auktoritet

Tyvärr förekommer ofta i beskrivningar av ortodox tro, gjorda av såväl ortodoxa som icke ortodoxa, en märklig och missvisande beskrivning av konciliernas auktoritet i den Ortodoxa kyrkan. Ett exempel saxes från en recension gjord av Christer Wohlfarth för OT nr. 283/95 (nov): "Den ortodoxa kyrkan håller blott och bart på de sju ekumeniska konciliernas beslut och kan inte erkänna några nyheter förrän Kyrkan åter är förenad, vilket den ju inte är sedan 1054." Med anledning härav vill jag klargöra den ortodoxa synen på konciliet.

Den Ortodoxa kyrkan har alltid betonat betydelsen av koncilium i Kyrkans liv, en plats där biskopar samlas för att diskutera gemensamma problem. Kyrkan bekänner att konciliet är det främsta instrument som Gud har valt för att leda sitt folk och därför talar ortodoxin om sin Kyrka som i huvudsak *konciliär*.

Relationen mellan biskopen och hans flock är ömsesidig. Biskopen är den gudomligt insatta *läraren* av tron, men att vara *väktare* till tron tillfaller inte endast biskopen utan hela Guds folk, biskopar, prästerskap och lekfolk. Hela Guds folks plats som väktare av tron måste hållas i åminnelse då vi studerar konciliets auktoritet.

Ett koncilium av biskopar kan givetvis fela och förleda. Av detta skäl betraktas ett koncilium inte som legitimt om det inte accepteras av hela Kyrkan. Såsom 1900-talets kanske störste ortodoxe teolog fader Florovsky ofta betonade så skulle inte den Ortodoxa kyrkan accepterat de s.k. sju ekumeniska koncilierna om de inte reflekterat Kyrkans "allmänna medvetande". Här måste vi påminna oss om att det endast är västliga "teologer" som förstår vårt accepterande av de sju ekumeniska koncilierna som begränsande. Den Ortodoxa kyrkan anser *alla* koncilier precis lika bindande, så länge som de uttrycker Kyrkans överensstämmande vittnesbörd. De första sju koncilierna kallas "ekumeniska" helt enkelt därför att de ägde rum före Roms avfall. Det är alltså inte den geografiska representationen som gör ett koncilium bindande utan dess *sanning*.

Om vi tar på allvar relationen mellan Gud och Hans Kyrka, så måste vi ofrånkomligt tänka oss Kyrkan som en, liksom Gud är en. Det finns endast en Kristus och av det följer med nödvändighet att det endast kan vara en Kristi kropp. "Den odelade Kyrkan" är inte bara något som existerade i det förflutna och som vi hoppas skall existera igen någon gång i framtiden. Nej, det är något som existerar här och nu. Enighet är en av de viktigaste kännetecknen på Kyrkan och eftersom Kyrkan på jorden, trots dess syndiga medlemmar, bevarar dess karakteristika, kommer den förbli och alltid förbli synligt en. Det är därför det endast kan bli schismer *från* Kyrkan, men inga schismer *inom* Kyrkan. I och med att vi ortodoxa bekänner oss tillhöra den sanna ena Kyrkan, Kristi kropp, så tror vi att Kyrkan om den så önskade skulle kunna sammankalla och hålla ett nytt allmänt (ekumeniskt) koncilium, av samma auktoritet som de första sju. Dock har den Ortodoxa kyrkan sedan Roms fall inte kallat till ett sådant allmänt koncilium, men med det menas inte att vi inte anser oss själva ha kraft och auktoritet att göra det utan endast att det ej varit nödvändigt och under vissa tider ej möjligt.

Slutligen måste vi betona att om -med Guds vilja- ett stort koncilium kommer att hållas i framtiden, så är dess auktoritet avhängigt av om det reflekterar Kyrkans allmänna medvetande, är i överensstämmelse med tidigare koncilier och vinner bestånd i tiden, om inte så måste det förkastas.

Fader Anders Åkerström,

syndfull präst